

NEMIRSTĪGIE

Drāmatiskas sarunas

Personas:

Cilvēka dēls.

Platons.

Luters.

Napoleons.

Gete.

Vagners.

Bairons.

Niče.

Patiesība, jaunava Elizijā.

Bērni

Jaunekļi } Elizijā.

Jaunavas }

Skatuve:

dziļi pakalni Elizijā. Augstu palmu aleja pret vidu aizved tālumā uz Elizijas vārtiem. Priekšā laukums, bagāts puķēm un cēliem stādiem. Cēlas, apskaidrotas jaunavas, saķērušās, pastaigājas.

Patiesība

(nāk pa kreisi, puķes rokā; lēnā, bet svinīgā balsī).

Vārdi kļuva patiesība:

Mīlestība, mīlestība

Tomēr beidzot pārņem garu.

Katru pasaulīgu varu

Beidzot šurpu staigāt griežam

Un cits citam roku spiežam.

Nāk no cīņām atzišana,

Un no grēkiem atdzimšana;

Sirdis, kas bij pušu lauztas,

Miesas, kas bij slimas šaustas —

Spirgtu, sārtu dzīvību

Ieelpo ar brīvību.
As'ras, no kā vaigi bāla,
Nu kā demants puķēs mirdz:
Svētā ilga, kas bij tāla,
Dvēseli ar mieru spirdz.
Tik ar klusiem debess priekiem
Eju pretī ienaidniekiem,
Uzvarētais laimīgs kļūs:
Uzvarētājs skūpstīs viņu,
Un ar Debess Tēva ziņu
Visi vienreiz draugi būs.

(Aiziet pa labi.)

Cilvēka dēls

(nāk no labās puses, pavadīts no bērnu pulciņa).

Sagaidīsim godam viņu,
Viņš ar Debess Tēva ziņu
Nu par mūsu draugu kļūs.

Mazs zēns

(Cilvēka dēlam acīs lūkodamies).

Viņš mūs vājos, mazos nīda,
Kas bez laimes apkārt klīda,
Nu par draugu viņš mums būs?

Cilvēka dēls

(pamāj, smaidīdams, galvu).

Dzīve līdzība tik bija,
Viņš to pilnu izbaudīja,
Nu tas lēnām šurpu nāk.
Patiesība pretī steidzas
Viņam, lai tā maldi beidzas,
Nu viņš manim ticēt sāk.

(Tālumā sāk zvanīt; starp jaunavām, kuŗas spēlējas, dzīvāka kustība; Gete un Platons nāk sarunādamies.)

Mazs zēns.

Kas tur zvana?
Vai tas skan priekš Labā Gana,
Viņa godu, slavu teic?

Cilvēka dēls

(lēni, vairāk pie sevis). Tas ir nogrimušais zvans!
(Cilvēka dēls, no bērnu pulciņa pavadīts, atiet tālāku; viņi pievienojas jaunavu rotaļām.)

Gete

(zaļu vainagu galvā). Nīcše ir miris... Jau zvana...

Platons.

Viņš droši grieza acis patiesībai pretī. Viņa acis apžība, tāpēc viņš vairs beidzot lāgā neredzēja...
Kā viņš būs pārsteigts.

(Napoleons un Bairons, pienāk ātrāki, nekā pirmējie.)

Napoleons.

Drošs karotājs... Nīcše. Viņš mani pārspēja.

Bairons.

Un viņa lepnās vīra jūtas bija manējām rada. Viņš spītēja visiem. Nu mēs viņu skatīsim vaigu vaigā.

Gete.

Sveiki, varoņi! Jūs arī nācāt, apsveicināt Nīcši?

Bairons.

Saprotams. Viņš mums tik tuvu rada. Mums atmiņas vēl dzīvo, un kamēr visi nepievienosies Cilvēka dēlam, tikmēr arī mēs vēl dzīvosim atmiņās... Kuŗš Cilvēka dēlam pretojas patiesības pēc, tas tomēr tiek apskaidrots.

Luters

(stingriem soļiem un paceltu galvu pienāk). Kas šeitān notiek?

Bairons.

Jūs nezināt: mēs sagaidām Nīcši.

Luters

(domīgi). Bet viņš jau bija neticīgs...

Cilvēka dēls

(nāk, visi godbijīgi pagriežas sāpus). Viņš bija mans ienaidnieks, bet es sniegšu viņam roku. Cik tad man zemes virsū ir īstu draugu? Jūs ziniet: neviena... Bet Nīčsem bija dūša, atklāti to izteikt, kas tam bija uz sirds.

L u t e r s.

Meister, viņš bija neticīgs.

Cilvēka dēls.

Es viņam došu baltas drānas. Viņš bija tīrīgs... Viņš bija neticīgs? Jā, vienreiz... Bet tad viņš nogrima klusās pārdomās. Viņš klusēja gadiem un smaidīja. Un, mirdams, viņš juta mīlestību...

(Pa vidus aleju skatoties redz, ka Ēlīzijas vārti atveras; Nīče, no Patiesības vadīts, nāk.)

J a u n a v u, j a u n e k ļ u u n b ē r n u k o r i s
(dzied).

Mēs bijām vārgi —
Tev ienaidnieki;
Nu mēs tev dārgi,
Mums debess prieki!
Nu tevi vada
Patiesība,
Nu tev ir rada —
Mīlestība!

Cilvēka dēls

(iet Nīčsem pretī; Nīče nometas ceļos; Cilvēka dēls to paceļ).

Nu aizmirsti ir tavi maldi,
Nāc, karotājs, pie manas sirds —

N ī c š e.

Cik tavi vārdi atskan saldi,
Cik brīnišķīgi acs tev mirdz.
Pret tevi stingri karot gāju,

Es biju tāds, kam cīņu gars,
Es nīdu ļaužu dzīvi vāju.
Un svēts bij katris gaismas stars ...

V a g n e r s

(pienāk, uz Nīcši). Tu vari dziedāt! tu vari radīt saskaņu! Tālab esi sveiks! Tu plašā, varenā skaņa! Nāc, aplūko, šīs telpas, kur mēs baudām augstāku, svētāku dzīvi! (Abi vecie draugi skūpstās.)

P a t i e s ī b a.

Tie gadi, kur tu klusēji,
Un augstām domām dusēji,
No citiem šķirts, kā vientulis —
Tie tev šeit puķes dēstija,
Mums prieka ziņa vēstija:
Tas ir īsts varonis ...

(Nīcše apsveicinājas ar visiem sirsnīgi; Vagners pacel roku, it kā gribētu diriģēt; no augstumiem atskan zvaigžņu simfonijs.)